

Szekeres Mária

Advent

A várakozás, a csend, gondolatok és hiány nyomásával. Ez a hiány a várakozás, a szüntelen várakozás az örök eljövételre. Órák, napok telnek észrevétlen, vagy úgy érzékelve, hogy áll az idő, nem történik semmi. Pedig néptelen napjaim is szüntelen történésekkel telnek: lelkeim, imáim kapaszkodásával az Ég felé, abba az Egybe, Aki megválthat a pillanatok csapdáiból. Az Életbe kapaszkodás tetszhalott világomból, amit összefoglalóan magánynak nevezünk. És ezt a szót kimondva mindnyájan értünk mindent, tudjuk, hogy mi rejtőzik a mélyén, értjük egymást. Tudjuk, hogy ez mi, és hogy ennek most így kell lenni, és, hogy nem vészes, kibírható. Egy pillanat alatt elszáll a súlya, és az ablakon át az újabb sötét estét nézve konstatáljuk, hogy elmúlt egy újabb nap, elsuhant vagy elzúgott fölöttünk, bennünk, és belőlünk. Bennem a szüntelen figyelem Valakire, Valaki megfoghatatlan társra, mindig arra készlet, hogy Neki adjak át mindent. Tudom, hogy el nem veszíthetem, bennem mélyen rejtőzik, de mégis, a figyelem lankadásával, a pillanatok zúrós nyomásában sokszor elveszíteni vélem. Ez az örökös belső várakozás, adventem, az ünnepvárás egyetemes adventjével kitér, összeköt másokkal. Átszűrve magamon ezt a napot, minden kis eseményét megosztva Vele, átadva Neki, gondolataimmal sétálok, úszok bele most az éjszakába. A párás ablakon keresztül esti fények, a ránk simuló hideg, közeledő éjszaka üzenetei... advent ideje van, egy hatalmas, reménykedni alig merő, vagy merészen mindent akaró várakozás. Valamire, Valakire, aki eljön, mert itt van szüntelen érkezésével. Eljön, és széthasítja a ránk rakódott sötét hordalékokat, az aggodások, negatív gondolatok függönyét. Eljön, mert eljött, és szüntelenül érkezik a várakozásban kitért szívekbe.

2019.12.07.